

[A. C. Normann.]

en række ændringer i bestemmelserne vedrørende de faste skatter i regeringsforslagene, og som også er skyld i, at de to oppositionspartier, venstre og de konservative, har ønsket, at regeringen skulle søge at afbøde nogle af virkningerne af den højere vurdering, skyldes nok ikke inflationen, i alt fald ikke den alene, men mere den omstændighed, at jorden er en mangelvare og er blevet det i stedse højere grad, efterhånden som den reelle velstandsstigning har forøget behovet, vi kan også sige har forøget efterspørgslen. Hvis der blot var tale om virkningen af en møntforringelse, så ville stigningen vel næppe være blevet højere end svarende til den almindelige stigning i livsgodernes pris her i landet — og den har i øvrigt ikke været større for landbrugsjord end for byggegrunde. At det ikke blot er på papiret, der er sket en værdiforøgelse, ses bedst af de stedfundne handler og af den betydelige fortjeneste, de meget ofte giver sælgeren. Jeg tror, det vil være usagligt at gå til denne sags behandling ud fra andre forudsætninger end disse.

Må jeg dernæst sige, at i det forslag til folketingsbeslutning, som jeg på mit partis vegne havde den ære at fremsætte i afvigte folketingssamling, som det ærede medlem hr. H. C. Toft har mindet om, og som vedtoges den 2. juni sidste år, pålagde folketinget regeringen at stille forslag til en forenkling i ejendomsbeskatningen, således at denne ændres til udelukkende at være en kommunal grundskyld, alle bygningsskatter trinvis afvikles, statsgrundskylden afskaffes og kommunernes adgang til selv at bestemme grundskyldens omfang udvides. Den forpligtelse, der her blev pålagt regeringen, og som regeringspartiet, socialdemokratiet, var enig i, har regeringen nu opfyldt med de fem lovforslag, vi her behandler. Det takker jeg for, og jeg takker også, fordi finansministeren og indenrigsministeren i vid udstrækning har taget hensyn til de udveje for ændringernes praktiske gennemførelse, mit parti og jeg dengang antydede.

Under henvisning til behandlingen dengang og til behandlingen af vurderingsloven kan jeg vist undgå på ny at trække vort principielle syn på forslagernes indhold stærkt frem.

Hvad angår afskaffelse af statsejendoms-skylden over en periode sammenfaldende med den, der gælder for den kommunale ejendomsskyld, da er dette i nøje overensstemmelse med et gammelt krav fra det radikale venstre, og vi er tilfredse dermed. Skat på bygninger er vi principielt imod, men vi er enige i, at der må en rimelig periode til, når man overværter en gennem mange år nedfældet gammelskat på andre beskatningsobjekter.

Afskaffelse af statsgrundskylden og dens overførelse til kommunerne er i overensstemmelse med folketingsbeslutningen. Nu er det jo et spørgsmål, som yderst vanskeligt lader sig vurdere nøjagtigt, om de nye grundskyldsatsler til bykommuner og amter betyder en overførsel i fuld udstrækning, eller om der finder en lettelse, respektive en forøgelse, sted i den samlede grundbeskatning som følge af de nye bestemmelser for de to kommunegrupper. Især er skønnet vanskeligt, så længe vi ikke kender den nye vurderings geografiske virkninger, men jeg har det indtryk, at regeringen har tilstræbt at tilpasse situationen bedst muligt efter hensynet til, dels at der finder en overførsel sted, dels at vi må regne med så store stigninger i jordværdierne i den kommende tid som følge af den nye vurdering, at kommunerne ikke ønsker deres grundbeskatningsprovenu tilsvarende forhøjet. Men både den nye minimumspromille til bykommunerne og de nye amtspromillegrænser indeholder jo et hensyn til statsgrundskyldens afskaffelse. Det radikale venstre kan altså i princippet godkende den måde, omlægningen efter forslagene skal finde sted på, men vil gerne drøfte promillegrænserne nøjere i udvalget.

Vi har tidligere erklæret os villige til at drøfte en fuldstændig afskaffelse af grænserne i sognekommunerne både opad og nedad, og det radikale venstre går ind for fuldt kommunalt selvstyre på dette punkt. Det ærede medlem, hr. Thisted Knudsen sagde, at han forstod ikke et ord af, at man ikke havde besluttet sig til at fastsætte en minimumsgrænse i bykommunerne, medens man havde gjort det for sognekommunerne, og han mente, at der i den henseende ikke var tale om ligestilling. Det får mig til at minde det ærede medlem om,